

Ioan zice: „Fiilor, este oara cea din urmă.“ Apocalipsul incheie cu cuvintele: „Iacă eu vin curînd!“ Din toate acestea locuri să vede, că creștinii cei dintăiu au crezut în venirea grabnică alui Christos și au mers cu lampele aprinse ale credinței spre întîmpinarea Mirelui. Și noi nu voim să credem, că noi după două mii de ani am ajuns binîșor mai aproape acestei țîntă?

Dară oare nu s'au amăgit apostolii în socoteala lor? De sigur nu. Oare atunci nu este între acele zise și timpul nostru înaintea lui Dumnezeu, care socotește cu vecinicii, numai ca de un căluș (palmă)? „O mie de ani sunt înaintea lui ca ziua, ce a trecut ieri și ca o straje de noapte.“ Apoi: Intreaga istorie a lumii s'a grăbit spre mântuirea lumii prin Iisus ca țînta tuturor profetiilor și hotărîrilor sfatului lui Dumnezeu. După ce a fost rescumpărarea îndeplinită, a fost lumea coaptă pentru ultima decizie. Pentru aceea zice Ebrei 9, 26: „La sfârșitul lumii a venit odată Christos, a depărta păcatele prin jertfa sa proprie.“ Dacă hotărîrea finală nu a venit îndată, aceea nu de acolo era, că a mai fost ceva de întregit la rescumpărare, ci dela îndurarea lui Dumnezeu, care pentru aceea oprește crumperea sfârșitului, ca să se mai poată aduna cei pierduți pe după crucea lui Christos. Inse aceasta îndurare poate săca în fiecare clipă, așa că poate intra ultima hotărîre.

Fără îndoială trăim noi la sfârșitul săptămănei celei mare universală. Ideia unei săptămăni mare universală de șapte mii de ani a aflat în toate timpurile reprezentauți zeloși. Luther zice: „Șasă mii de ani va sta lumea, două mii de ani liberă, două mii de ani sub lege, două mii de ani sub Christos, a șaptea zi este sabbatul cel vecinic (Psalm 90, 4; II. Petru 3, 8), că o mie de ani sunt înaintea Domnului ca o zi.“ El voia să zică, că lumea va sta șapte mii de ani, adecă o săptămână, în care fiecare zi du-tea de ani. Șasă mii de ani

durează după aceasta zilele cele pline de grijuri ale lucrului, la care urmează împărăția cea de o mie de ani ca sabbat. Și Luther a fost atât de convins despre adevărul acestei socoteală, că zise odată, el nu ar voi să fie nascut, dacă nu ar fi așa.

Are aceasta socoteală un temeu biblic? Dupăcum la șasă zile de lucru a unei săptămăni urmează o Duminică, așa trebuie să vină pentru pământ o zi de odihnă; întreaga dezvoltare a lumii pătrunde acest timp de pace. Duminica cea totdeauna repetândă, anii trimbițelor și de iubileu a vechiului așezământ și nainte de toate datele profetice despre mia sălbatică de ani îngăduie așa conclusiune. Aceasta idee despre o săptămână universală trebuie să fie fost și apocalipticului Ioan cunoscută, că de altcum nu s'ar putea explica, prin ce a ajuns el la socoteala Sabbatului universal pe o mie de ani. (Apoc. 20, 2—3.) Când vor fi deci aceste șasă mii de ani trecute? Și dacă numărul sunt nesiguri, însă e totuși sigur, că dela Adam până la venirea lui Iisus au trecut cam patru mii de ani și noi ne apropiem astăzi de sfârșitul celor șasă mii de ani.

Și „timpul păgănilor“ (Luca 21, 24) sâmhăază Christos un restimp hotărît, ca călătoria cea de patruzeci de ani prin pustiu sau captivitatea cea de șaptezeci de ani alui Israil. Aceasta esprimare să înțelege numai atunci, dacă îl punem față cu altul: „timpul iudeilor.“ Acesta este restimpul, care l-a hotărît Dumnezeu spre mustrea lui Israil ca națiune de sine stătătoare și în care păgăni domnesc și Israil e călcat, ca să se împlinescă, ceea ce a profetit Osea (Cap. 3, 4).

Acest restimp să dureze șapte timpuri, adecă o săptămână, în care fiecare an atâți ani are câte zile are acuma un an. După aceasta ar fi șapte ani $7 \times 360 = 2520$ ani. Intîia arătare la acest timp aflăm noi la III. Moisi 26, 18. 21. 24. 28 (29—39), unde să spune, că păcatele lui Israil în viitor de șapte ori mai mult vor fi pedep-

site. Aceste exprimări de șapte ori nu înseamnă numai greutatea pedepsei, care are să nimerescă poporul, ci și periodul cel lung, în care va fi călcat. În IV. Moisi 14, 33 și Ezek. 4, 6 este spus, că o zi a păcatului va fi socotită pentru un an.

O altă îndrumare la acest timp avem noi la Daniil 4. Acolo să spună, că Nabucodonosor pentru păcatele sale are să zacă șapte timpuri la animalele câmpului, până când Dumnezeu se va întoarce iarăși cu milă spre el. Aceasta profetie nu este de tot împlinită prin nebunia regelui, ci să referim-o totodată la timpul, în care Israel are să fie tăiat ca un arbore și călcat de păgâni.

Când să începe deci acest restimp și când să sfârșește? Inceputul domniei păgână s'a început cu captivitatea babilonică în anul an a domniei lui Nabucodonosor, 605, că din acest timp nu mai ocupa nici un rege din sămânța lui David tronul lui Iuda sau alui Israel. Firește s'a sfârșit ducerea în captivitate numai în 587 cu ruina cetății sfântă și a templului. De luăm noi 605 ca începutul „timpului păgânilor,” atunci ar fi sfârșitul lui 1915. De luăm sfârșitul ducerei în captivitate, 587, ca început, atunci căpătăm ca sumă finală 1934. Inse noi suntem cu aceasta departe, a voi să socotim „ziua și ora” venirii lui Christos. Cu aceasta voim numai să spunem, că ne apropiem de sfârșitul „timpului păgânilor”, dacă aceste date sunt la loc.

Fără îndoială trăim noi și în împlinirea finală a vedeniilor lui Daniil. În cap 2 ni să spună, că vor urma patru împărății mari universale după olală (cea macedonică, cea medo-persică, cea greco macedonică și cea romană) și că după acestea va urma restatornicirea împărăției lui Iisus. Aceasta să descrie prin căderea unei piatră, care strivește toate împărățiile lumii și umple toată lumea. Cu aceasta nu poate fi gândită întâia venire alui Iisus. Căci când a venit Iisus în corp, n'a nimic împărăția

romană, ci ea rămase pe punctul înălțimei ei. Și nimicirea acelu chip să descrie căderea pietrei, care numai la venirea fără de veste alui Christos să poate descrie. Venirea lui Christos în corp nici n'a nimic toată domnia pământescă, deoarece din contra Iisus fu crucificat. Pentru că noi trăim în ultima fază a imperiului roman, nu avem mai departe nimic de așteptat, decât venirea grabnică a Domnului nostru.

Visul lui Daniil (cap. 7) conține tot aceea profetie. Cele patru fiare, încă sunt cele patru împărății numite. Al patrulea imperiu va aduce apoi pe antihristul, acărui aparență va fi cea mai mare și cea din urmă întâmplare înaintea revenirii lui Iisus. Că Daniil vede, cum cel bătrîn de zile vine, a ținea judecată asupra fiarei și celor ce o urmează și cum acum să predă lumea Fiului lui Dumnezeu spre a o stăpâni. Dacă noi trăim în ultima fază a imperiului roman, atunci nu mai avem nimic de așteptat mai departe, ca arătarea grabnică a antihristului, pre care apoi îl va omori Domnul cu suflarea gurei sale. Cât de lipsă este dară, a lua sama la semnele timpului. Din *Wge*.

Epistola lui Pavel către Efeseni. :-: :-:

Continuare.

De H. Meyer.

Cap. 3, 8: „*Mie, celui mai mic din toți sfinții.*” Este obiceiul lui Dumnezeu, a numi ceea ce se cunoaște pre sine mic mare, și ceea ce se ține pre sine ca mare, mic. Este obiceiul lui Dumnezeu, a folosi la lucrurile sale cele mari uneltele ce se cunosc pre sine și voiește a fi mare, ca mic, și ceea ce în fapt să cunoaște cu mic și numai mic vrea să fie, a face mare. Aceasta își are și în aceea cauză; că afară și lângă el nu este nimic mare, — *nu poate fi nimic mare. și nimic nu-i iertat să fie mare*

Ar fi numai o minciună, o amăgire înșelătoare și stricăcioasă: El este cel sângur din sineși, prin sineși și și în sineși existent, care toate, câte sunt, le-a creat, și le și susține și poartă sângur; așa că toate, câte sunt, numai prin el, și numai în el au existat nă lor.

Pentru că el sângur a creat toate și ele numai în el își au existența, sau ajung o destinațiune mai înaltă ca acciea, la ce el le a hotărît și creat. Toate lucrurile mari sunt dară numai în el și prin el. Fără ca prin el, și fără ca în el să aibe ele existența lor, nu există în general nici un lucru: Și Satana a fost ca inger a luminei creatura lui și avu existența sa numai dela el, prin el, în el și pentru el. Prin aceea că el n'a rămențența sa în sine și pentru sine însuși, s'a făcut Satana, și va fi finul de Dumnezeu spre judecata vecinică. Dară tot ce este în Dumnezeu, și cu voia sa proprie în Dumnezeu rămâne, zice: Eu nu sunt nimic, eu nu sunt însu-mi, eu sunt și existez numai prin el și numai în el.

Dacă apostolul zice: „mie, celui mai mic între toți sfinții,” nu vrea să zică, că chemarea și problema sa, serviciul și poziția sa ca servul lui Christos, sau numai lucrul său în Domnul, este mai puțin, ca acela a altora sfinți, ca a celorlalți apostoli. De voia el să zică aceasta, aceea ar fi fost umilință false și ar sta în contradicție cu faptul cel pe față, și și cu esprimările sale din alte locuri. Așadară el nu vorbește aici despre chemarea și poziția sa ca apostol alui Christos, și nici despre serviciul și lucrul său, care l-a putut el face ca așa unul prin mila lui Dumnezeu, ci numai despre sine ca om — de aceea, ce a fost el mai nainte ca iudeu, și ca dușmanul lui Christos și a tuturor sfinților săi. El gândește la dușmănia sa cea mare contra lui Christos și toți ai săi până la oara, când însuși Domnul îi păși în cale mergând spre Damasc și i-s'a descoperit.

Dacă Pavel privește dușmănia sa fără de minte contra lui Christos și toți sfinții săi, respirarea sa amenințătoare și ucizitoare contra învățăcelilor Mântuitorului preamărit alui Israel și a toată omenimea ca păcatul cel mai fără de minte și mai vrednic de condamnare, atunci stă el cu aceasta judecată a sa asupra propriei sale faptă în necredință, în deplină conștinare cu întreaga Scriptură: „Cel ce nu crede, se va condamna!” (Cine era mai necredincios ca el, și cine a exerciat necredința sa mai fără de minte și mai turbat ca el!? Această oici nu și-a putut el nici odată ierta. Domnul i a iertat lui pe deplin și cu totul, înse el însuși nu și-a putut nici odată ierta: Pentru aceea a fost el și a rămas în ochii săi „cel mai mic între toți sfinții” și nevrednică a să numi apostol.

Oare în ce să fie avut judecata cea aspră și serioasă a apostolului asupra lucrării sale dușmane, venită din necredință contra Domnului și ai săi? Inse de sigură în iubirea sa ce intimă, din inimă, întreaga sa viață mistuind către Domnul și către toți ai săi. Dacă noi și alții, așa de ușor ne iertăm necredința de mai nainte, și păcatele noastre cele multe contra Domnului și ai săi și răutatea, care am făcut contra lui și mulți dintre învățăceii săi, sau și uitat, atunci își are aceea tocmai acolo cauza, că noi pre el și pre ai săi nici acuma nu-l iubim așa cu căldură și nici de cum nu suntem la aceea, a ne mistui în serviciul iubirei pentru Domnul și pentru copiii săi.

„... mi s'a dat acest har, spre a predica între păgâni bogăția lui Christos cea nepătrunsă.” Serviciul lui Christos, a fi serv alui Christos, este cel mai mare privilegiu, în care poate un învățăcel a lui Iisus fi împărțășit în acest timp în lume. Este vorba la acest serviciu despre purtarea de grijă a milei lui Dumnezeu spre mănăuirea omenimei, despre descoperirea tainei lui Christos, despre serviciul, prin care și păgânii au să

fie împreunămoștenitori ai lui Christos și părtași făgăduințelor lui Dumnezeu în Christos prin evanghelie (v. 2—6); pentru descoperirea misterului pietății (I. Tim. 3, 1—16); pentru vestirea bogăției nepătrunsă alui Christos între păgâni (v. 8). — Și la care un om alui Dumnezeu, un învățacel alui Iisus va fi potrivit numai „prin lucrarea tării lui Dumnezeu”.

„Dară după cum este un mare privilegiu a fi făcut de Dumnezeu ca un serv a lui Christos, așa este și fiecare parte a acestui serviciu, fiecare problemă pusă în acest serviciu deosebit dar a milei lui Dumnezeu. — „*Mie,*” — așa mărturisește apostolul, — „*s'a dat harul, a predica între păgâni bogăția cea nepătrunsă alui Christos.*” De două feluri laudă apostolul ca daruri deosebite ale harului dăruite de Dumnezeu: „*Bogăția cea nepătrunsă alui Christos*” și, că el avea „*a predica între păgâni.*”

Din ce constă această „*bogăție nepătrunsă alui Christos*”? Care sunt tesaurile și bunurile cele nepătrunse, mărețe și fericite, mari și minunate ale bogăției cele nepătrunsă alui Christos? Noi firește nu le putem toate înșira, dăpoi că bogăția lor este nepătrunsă. Noi nu putem descrie mărirea și valoarea, fericirea și gloria, admirabilitatea acestei bogăție, dăpoi că-i „*nepătrunsă*”. Cuvântul „*nepătruns*” în tot cazul nu voiește să spună, că bogăția lui Christos ar consta numai din lucruri, bunuri și tesauri necunoscute, nepătrunșabile, (deși acum sunt încă multe necunoscute și, acum pentru noi de tot nepătrunșabile tesauri și bunuri de cari să știm: „*Încă nu s'a arătat ce vom fi.*” (I. Ioan 3, 2) „*În inima omului nu s'a suit, ce Dumnezeu a gătit aceora, cari îl iubesc.*”) — ci referență la bogăția cea nemărginită, la mărirea cea nemăsurată și nepătrunsă, și la „adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu, căl sunt de neurmărite căile lui” Rom. 11, 33.

(Continuam.)

„Russellismul” și doctrinele sale rătăcitoare.

De A. P. Mihm.

(Continuare.)

9. Russellismul tăgăduiește existența iadului și a condamnării vecinice și învață distrugerea finală a tuturor nelegiuitorilor.

Cu intuițiunea lor și doctrinele în privința iadului și a condamnării vecinice să întoarcă Russell și credincioșii săi cu deosebită predilecțiune către publicul mixt. La iniția lor propășire într'un oraș arată ei cu reclamă mare de obicei referate despre „iadul” sau „Viața viitoare” (The Hereafter). Aici avem noi aceea latură a Russellismului, cu care ei bucuros prind urechia populară; aici avem noi aceea, la ce întregul edificiu a doctrinei (invățăturii) lor să culmește. Când să începe cântarea, care are conținutul principal:

„La toți păcătoșii să se ierte
Și iadul să nu mai fie.”

afă la oameni cu cuget trupesc totdeauna o plăcere nemărginită, de se numește cântărețul Schiller sau Russell. „Că va veni timpul, când nu vor suferi învățătura cea sănătoasă; ei după poftele lor își vor grămădi învățători, gădilindu-și auzul, și-și vor întoarcă auzul dela adevăr, iar la basme se vor pleca.” (II. Tim. 4, 3—4.)

În pamfletul lui Russell: „Ce-zice Biblia despre iad” să sucește și schimosește înainte învățătura despre iad și despre pierzarea vecinică. Aceasta o face el, când zice: „Sute de ani a fost doctrina ortodoxiei a toate adumbririlor, că Dumnezeu mai înainte a crea pre om, a făcut un adânc a focului, în stare a cuprinde toate bilioanele familiei omenesti, pre cari voia el să le chieie la existență.” Doctrina despre iad o semnează ca o „Doctrina diavolească,” care desonoarează pre Dumnezeu, distruge iubirea, întunecă adevărul etc. *Faptul iadului*, ca locul definitiv de pedepsirea

nelegiuților, ca starea dincolo de moarte, care este definitivă și de unde nu mai este rescumpărare, să tăgăduiește de Russell și se combată cu cea mai mere decisiune. Un Theodore Parker sau un Robert Ingersall nu sar Putea mai tare exprima când el ajunge a vorbi despre aceasta.

Trebue însă să ne mărturisim înainte, că multă incurcătură domnește asupra înțelesului banal a cuvântului „Iad”, în Biblia de Luther tradusă și în traducerea banală engleză (Authorisad Version) sunt patru cuvinte diferite a textului fundamental fără deosebire cu „Iad” traduse. Aceasta-i deplâns. Că tocmai aici să oferește pentru Russell și credincioșii săi o ocaziune favorabilă, a se baza și a se face important. Prin corigări aparente caută ei a se împodobi cu mantia științei și a arăta așa, ca și când ar fi cheia priceperii sângur în mâinile lor. Despre aceasta-i numai de spus, că corigările și explicările lui Russell despre aceste cuvinte folosite în textul fundamental suceso adevărata lor însămnătate, pentru că voiește cu sila să le facă servitoare ideei sale propusă.

Aici e de observat, că *Biblia germană de text*, tradusă de Kamttsch și Weizsäcker, sau The American Revised Version a Bibliei engleză sunt la tot omul de recomandat, care dorește a avea o redare punctuală a textului. Esprimările ce vin aici la dezbateră sunt în aceste ediții de Biblie bine traduse sau transportate.

Cele patru cuvinte, cari vin aici în în considerare, sunt: Sheol, Hades, Tartarus și Gehenna.

1. *Sheol*. Acest cuvânt să folosește numai în vechiul Testament. El însemnează Lumea, cea nevizibilă, starea sufletelor strămutate. Este dinjoul în contrast cu viața de dincoace, loc și stare totodată.

2. *Hades*. Acesta este exprimarea grească a Noului Testament, care corespunde cuvântului evreesc Sheol în vechiul Testament. El obvine de

unsprezece ori în noul Testament. Acest cuvânt însemnează locul de petrecere a sufletelor strămutate în starea afară de corp. Aceasta nu referă la corp. Nici nu este de tradus prin cuvântul mormânt.

Amândouă cuvintele, Sheol și Hades nu însămnează locul cel din urmă decisiv de pedeapsă sau regiunea celor condamnați, ci locul morților în general, infernul, imperiul morților.

Russell esplică amândouă, Sheol și Hades, ca mormântul, cavoul, *condițiunea morții*, în care și preste care toate sunt ascunse cu excepțiunea ochiului credinței. La aceasta nu trebe să uităm, că la el „*Moartea*” e de asemenea însămnătate cu distrugerea.

3. *Tartarus*. II. Petru 2, 4. Acest cuvânt numai odată obvine în Scriptură. El sămnează închisoarea ingerilor căzuți dincoace de județul final. Thayer în vocabularul său grecesc a noului Testament, G autoritate renumită verbului folosit acest vers tartaroo însămnătatea: „A împinge jos în tartarus.” Tartarus a fost la Grecii cei de demult locuința morților nelegiuți, corespunzând Gehennei Iudeilor. Weizsäcker traduce acest loc: „Dumnezeu n'a cruțat pre ingerii, cari au păcătuț, ci i-a împins în iad, în adâncurile întunerecului, spre păstrare la judecată.”

Russell, la care înainte de toate fi este lucrul, a nu lăsa nici un loc a pedepsei la loc, traduce acest loc așa: „Dumnezeu a degradat pre ingeri, i a depus în rangul lor. (Continuăm).

Fă și tu așa.

Newton zice, el privește lumea așa, ca o masă împărțită în două părți, adevăc a masă din prosperare și o și mai mare masă stă din mizerie, și și-a pus ca problema zilnică, că întrucât și cât numai poate, să silește a trage din masa mizeriei și a adăugi la masa prosperărei.

PENTRU COPIII NOSTRI

Colectat de B.—r.

Voi să fiți binecuvântare.

Era în școală. S'a ținut examenul. Tot odată spre închiderea festivă zise învățătorul către învățăceii săi, că acum-a-i iertat fiecăruia a mai spune, ce el ar voi să fie. Cel dintâiu declară, că el vrea să fie plugar ca tata său, celalalt voia să fie croitor, un altul încă, că el ar vrea să fie învățător. Mai toate soiurile de chiemare, care să poate afla într'o poporațiune provincială, au fost reprezentate.

Acuma ajunse întrebarea roată și la un băiat ceva slab spiritualminte și și în corp rămas mai napoi, pentru care învățătorul preste an mai de multe ori scutură din cap, pentrucă el cu totul mereu apuca și așa greu învăța. Și acum-a trebui ceva vreme până când el veni cu răspunsul: „Eu vreu — eu vreu” — „Dapoi ce vrei tu?” — „Eu vreu, eu vreu să fiu binecuvântare.” Toți riseră, ca și când ar fi spus oarecareva prostie foarte mare. Iar învățătorul, care observa că băiatul și acum-a era ocupat cu acest lucru, care fu tractat la examen, și în care era vorba despre Abraam (I. Moisi 12, 2), ca el să fie o binecuvântare, puse mâna sa pe capul lui, și pre celalalți oprind dela ris, zise el: „Brav dragul meu, tu mi-ai dat astăzi dintre toți cel mai bun răspuns!”

Da, acesta-i în fapt cel mai bun răspuns, care să poate da la întrebarea: „Ce vrei tu să fi?” La aceasta întrebare, care numai în tinerețe să îndreaptă către noi dela părinții noștri și doară dela un învățător, și dela un mai mic ca Dumnezeu însuși, și aceasta nu numai odată, la creșterea din hainele copilărești, ci până la ca-

runteță, la toate hotărârile importante ale vieții, ba, la multe lucrări singulare, cum le aduce cursul zilei cu sine. Cel ce are urechie, destul de sămțiitoare pentru glasul, care sună în lăuntrul lui, aude repetând întrebarea: „Ce vrei tu să fi? Spre ce pășești tu? Ce este scopul cel propriuzis a vieții tale?” Și de sigur nu este nici la un respuhs așa multă bucurie în cer ca despre acest: „Eu vreu să fiu o binecuvântare.”

Dacă în dialogul inimei ar căpăta bunul Dumnezeu mai de multe ori acest respuhs, așa cred, atunci nu ar fi lipsă de așa multe provocări către fice și ficioare din partea institutelor de diaconese, cărora totdeauna le lipsește puterile ca să între în tot locul, unde să pofteste ajutorul lor binecuvântat.

„Din toată inima ta încrede-te în Iehova, și nu te sprijini pe pricepera ta!”

„În toate căile tale recunoaște-l, și el va face drepte cărările tale.”
Proverbe 3, 5—6.

Când trebuie să fiu creștin?

„Mamă,” zise odată o fetiță mică, „mamă, de câți ani trebuie să fiu, până voi fi o creștină?”

Mama cea pricepută răspuse: „De câți ani trebuie să fi, iubita mea până mă vei iubi?”

„Dapoi, mamă, eu totdeauna te-am iubit, eu te iubesc acum-a și o voi face totdeauna,” răspuse micuța, precând săruta pre mama ei; „tu nu mi-ai spus-o, de câți ani trebuie să fiu.”

Mama răspuse iarăși cu o întrebare, precând zise: „De câți ani tre-

buc să fii, până nu te-ai putea încredința mie și scutului meu?"

„Aceea am făcut eu totdeauna," răspuse micuța iarăși cu o sărutare; „dară spune-mi acumă, ce eu ași dori să știu." Apoi să sui în poala mamei, și puse bratele sale pe după gâtul ei.

Mama întrebă iarăși: „De câți ani va trebui să fii tu, până ai face, ce eu aștept dela tine?"

Pe jumătate găcind, ce ar voi mama să spună cu aceeași, șopti micuța: Eu o pot acumă, înainte a fi mai bătrînă."

„Dapoi așa poți tu să fii și creștină, fără a deveni mai bătrînă, iubita mea," respuunse mama. „Tot ce tu ai de făcut este, a iubi pre Iisus, care a murit pentru tine pe cruce, a te încrede lui, și a te sili, a-i urma lui, care a zis: „Lăsați copiii să vină la mine." „Nu ai voi tu să începi acumă cu acea?"

„Da, era răspunsul. Apoi ingenunchiară mama și fetița jos; mama să ruga și dădu în rugăciune fetița să prietinului copiilor, care doria a fi a lui.

Oh voi copiilor, nu ați voi să predați și voi inima și viața voastră Domnului Iisus în tinereța voastră?"

Numai atâta e tot?

„Nu știu ce s'a întâmplat cu ciasul meu," zise Vili către soții săi de școală, mergând către casă.

„Desigur l-ai scăpat jos," respunse Henric.

„Nu. Sunt foarte cu pază cu el, totuși întârzie neîncetat, nu pot gândi, de unde vine aceea."

„Doară e ros," era răspunsul următor alui Henric.

„Bădărnice," zise Vili nu tocmai din curtenie. Numai doi ani de când l-am căpătat."

„Să mergem doară la cesarul cel bătrân Rauscher, el o va spune, ce-i lipsește ciasului tău," a fost propunerea lui Henric.

Copiii intrară în atelierul bătrînului și-l rugară, ca să cerce ciasul bine.

Di Rauscher era deja un om bătrîn, fața sa plină de sbărcituri și tot părul cărunt. Avea numai un ochiu; celalalt a fost acoperit cu un emplas-tru mare verde. Dară toți ziceau despre el: „Bătrînul Rauscher vede mai mult cu un ochiu, ca cei mai mulți cu doi ochi." Când spuseră copiii scopul venirei lor, luă el un ochian, îl puse la ochiu, căută construcțiunea ciasului, în sfârșit strigă el: „Aici el!"

„S'a rupt coarda?" întrebă Henric.

„Nu, d-șorule; dară un fir de năsip a intrat în construcțiunea cea fină a ciasului, din care urmare tot întârzie ciasul."

„Numai atâta e tot?" striga Vili, „așa luera mic."

Bătrînul să uită la el. Era singular, că ochiul său ager tot așa străvedea omul, dupăcum a aflat smânta ciasului. El zise accentuând: „Da, d-șorule, numai atâta e tot! Așa gândești d ta, pentrucă un fir de năsip e așa mărunț, nu strică ciasului. Iar eu așa zic, tocmai pentrucă el e așa mic poate cauza cea mai mare pagubă."

Cei doi prietini tineri de sigur nu au gândit la aceea, că în atelierul bătrînului vor auzi predicăție morală. Adeacă bătrînul avea obiceiul, că pe jumătate către sine, jumătate către clientele sale vorbea. Precând dară așteptau copiii după cias erau siliți a a aseul a predicăția bătrînului.

„Așa este cu cei mai mulți oameni," începu el, și cu păcatul cel din inima noastră, prietinilor mei. Păcatul așamănă firelor celor mărunte de năsip, care tocmai construcțiunea de cias a inimei noastre o aduce în neordine. Un cuvânt rău, o privire rea, o istorie rea sau o glumă rea vatămă inima noastră, dupăcum frul cel mărunț de năsip oprește mersul regulat al ciasului. Dușmanul nostru satana, e totdeauna gata a arunca câte un fir de năsip în sufletul nostru. Pentru aceea trebuie să privim la Domnul și să-l rugăm totdeauna la aceea, ca să ne ferească de păcat. Nici odată nu-i iertat nici cel mai mic păcat a-l privi

ca ceva puțin, și de-ar fi cel mai nevinovat. El singur este în stare a a ne feri, așadar să ne recomandăm pre noi puterei sale păzitoare.”

Așa vorbi bătrînul cesar, într'acestea a și gătat lucrul, a închis acoperișul ciasului, a pus frul cel aflat de năsip pe vârful unui cuțit și l-a arătat celor doi copii. Așa cred, că povățuirea bătrînului n'a fost înzădar.

-

Broșul cel pierdut.

Un domn întorcându-se acasă din preumblarea sa, a observat sârind de pe trăsură, că broșul său cu diamant s'a pierdut de pe pieptul său. El făgădui servitorului său mare resplată, dacă găsește acul și-l inapoiază. Servul a și măturat mai de multe ori trotuarul, dară n'a găsit acul.

Au trecut săptămâni, ba și luni, nici nu mai gândea nimenea la acul pierdut. Dară încă, într'o zi, când a măturat servitorul din nou trotuarul, dintr'odată zări el un obiect strălucitor, care nu era alta ca acul cel pierdut. Decând fu pierdut, au căleat cai preste el, au trecut trăsuri preste el, copii au alergat preste el jucându-se, totuși a rămas strălucirea sa nevătămată.

Știți copiii, că și în inima voastră este oarecareva, care ajunge mai mult ca tot diamantul lumii. Aveți suflet, un suflet nemuritor. Pentru aceea a venit Fiul lui Dumnezeu, ca să caute aceea, ce este pierdut. El mântuiește sufletele cele scumpe și dupăcum zice Dumnezeu, „formează proprietatea lui.”

E mișnat însă, că acelea suflete, pre cari Iisus le-a răscumpărat, strălucesc mai frumos, ca mai nainte. Sângele lui Iisus e aceea, care le face atât de strălucitoare. În cer se va întreba odată: „Cine sunt cei îmbrăcați în haine albe și de unde au venit?” Răspunsul astfel va suna: „Aceștia sunt accia, cari au venit din strimtorarea cea mare și au spă-

lat și albit hainele lor în sângele Mielului.

Oh copiii, înfricoșat gând, a nu vedea vecinicia! Dară ce glorios e a străluci ca un diamant în coroana lui Iisus! Dați inimile voastre Mântuitorului, atunci va lua sufletele voastre ca podoabă în coroana sa.

- - -

Trebuie să ne hotărîm.

„Am trecut pe lângă un vapor mare,” istorisi un căpitan, „care într'atăta era ruinat, că în fiecare clipă amenința cu cufundare pre cei ce erau pre el. Era întunec și marea era valuroasă de furtună. M'am apropiat de corabia stricată și întrebai de căpitanul ei, că are lipsă de ajutor. „Noi ne pregătim a ne cufunda,” era răspunsul. „Nu ai dori a trimete călătorii aici?” întrebai mai departe. Iar el răspuse: „La aceea te rog, mai bine rămâi în apropierea noastră.” „Voi încerca,” mi-a fost răspunsul, „dară totuși ași recomanda mai bine, să trimiteți pasagerii pe corabia mea.” „Rogu-te rămâi până dimineață în apropierea noastră,” era răspunsul căpitanului.

„Am probat a rămânea în apropiere, dară marea era atât de furtunoasă, că și pe neobservate, ajunsei departe de corabia nenorocită, așa că n'o văzui nici odată mai mult.”

După o oară și jumătate, dupăce îmi istorisi căpitanul acestea, am auzit, că corabia s'a cufundat cu căpitanul și personalul ei, ba și cea mai mare parte dintre pasageri s'a nimicit. Dacă s'ar fi hotărît îndată a se preda, s'ar fi mântuit cu toții.

Iubiul meu cetitor mic, bunul Dumnezeu și către tine îndreaptă aceasta chiemăre, ca să vii la el *acuma*. Nu întârzia a auzi glasul lui; ascultă fără de amânare. Luntrea de mântuire este foarte aproape. Mai târziu nu va mai fi prilejul pe samă ta. Așadară nu lenevi a veni *acuma*!

- - -

Unde locuiește cerescul Părinte.

Un învățător a învățat pre elevii săi din biblie, între altele îndreptă el aceasta întrebare către ei: „Dapoi, copii, eri v'am explicat mai multe însușiri ale Creatorului nostru; Vilhelm! mai ști-ai să repezezi ceva din acelea?”

În aceasta clipă era atenția lui Vilhelm îndreptată spre o schiță de asin, care nu de mult a desemnat-o pe bancă; roșind privi el încoace și încolo, și nu știa, ce să zică. Pentru aceasta îl puse învățătorul pe bancă de rușine.

„Vilhelm!” — continuă învățătorul — răspunde la întrebarea mea de mai înainte.”

„Dumnezeu e vecinie, atotștiutor și atopoternic.”

„Da, dară mai o însușire ai uitat. Cine o știe?”

Școala întregă tăcu; nici unul nu știa.

„Dapoi, cine ar putea-o spune, unde locuiește cerescul nostru Părinte?”

La aceasta s'a sculat un copil mic — Iancu — și zise: „Părintele ceresc locuiește — cum treci pe lângă moară, sunt acolo niște tufe de brad, — îndată după pădurea comună, — acolo într'o casă mică locuiește cerescul Părinte.”

La aceasta erumpse școala întregă în ris mare, nici învățătorul nu-și putea ascunde zimbetul. Dupăce porunci liniște la toți, continuă: „De ce gândești Iancule, că Părintele ceresc locuiește acolo?”

Iancu încă a fost descordat de risul soților săi, dară privirea cea cu bunăvoință îl încuraja din nou; apoi s'a declarat astfel: „Tata meu mă duse deunăzi acolo a cumpăra cartofi; în aceea casă locuiește un om, femeea sa și două fete ale sale. Și cele două fete sunt măritate și au câțiva copii mici. Toți locuiesc în trei odăi mici; ei sunt săraci dară pentru aceea sunt totdeauna buni și regulați. Nici odată nu vorțesc cu necuviință, încă nici

nu mințesc. Așa-mi spuse acestea tata meu — și mai adăugă: „Vezi Iancule, acolo locuiește Părintele ceresc.”

Curajul micului să păru a pieri. Încă nici nu găta vorbirea sa, a și început a-și freca ochii și plânse.

Și învățătorul era foarte mișcat. „Nu plânge Iancule, tata tău are drept; cu adevărat acolo locuiește bunul Dumnezeu în aceea casă. Că unde într'adevăr este pacea dumnezească în inimă, acolo este cerescul Părinte.

„Eu sunt cu tine.”

Un copil voia să fure ceva din buzunarul unui domn, dară acela a observat planul cel rău și apucă tare mâna cea vârită în buzunarul său. În loc, ca să fie chemat un polițist, duse copilul cu sine în școala duminicală și-l puse în propria sa clasă. Din aceasta vreme a cercetat copilul regulat școala duminicală. Odată zise el astfel: „Câte odată așa mă încunjură plecarea de a fura, că nu pot spune!” La aceasta răspunde binevoitorul său: „Dară dacă ași apuca mâna ta tare și ași merge pre tot locul cu tine, și atunci ai pofti să furi?” — „Oh nu,” răspunde copilul, deschizând ochii binișor, — „de ai fi d-ta cu mine, nici când n'ași fura.” — „Dară uite, fiule, eu nu pot fi tot cu tine, dară este cineva, care-i mai bun decât mine, acela totdeauna poate rămânea cu tine, numai dacă tu voiești.” — „Intr'adevăr? Desigur?” — întrebă copilul — „pre acela bucuros îl primesc.” — A și primit pre Iisus, și până s'a ținut tare de Iisus, n'a sămțit atragere la furat. Dacă pre Iisus îl lăsăm din ochi, vine ispititorul, și ne biruiește; dară Iisus întărește îndeajuns și pre cel mai slab la aceea, ca și ispitei celei mai tare să se poate împotrivi.

„Fugi, fugi de păcate, tot mai departe; în pierzare duce, de vii aproape.”

LECȚIUNI DE DUMINECĂ

Duminică, în 23 Decembrie.

51. Mesia cel promis.

Isaia 9, 1—6.

Cuvânt de aur: „Că nu va mai fi întunec pentru cel apăsător.” Isaia 9, 1.

Este cu totul minunat, că profetul Isaia, care trăia cam cu 600 de ani înaintea lui Christos, atât de clar vede nașterea Mântuitorului nostru. Oare nu-i așa, ca cum ar stătea profetul lângă ieslea Btleemului și profetește despre copilul, care zace acolo? Un copil e o creatură foarte slabă, lipsită de ajutor, dară profetul Isaia vede în copilul din Btleem ceva puternic. Domnia va fi a lui, așa afirmă el; ființa Mântuitorului nostru o caracterizează el cu numele cel memorabil „Minune.” Da, ce minunat e totuși, că Dumnezeu în mla sa a aflat planul rescumpărării sale prin Iisus, ce minunată este venirea Mântuitorului în lume, ce minunată este întreaga sa viață până la moarte. (Gândește încă ce întâmplări minunate la moartea și învierea lui Iisus.) Al doilea nume, pre care îl numește Isaia aici, este „Sfătuitor,” da, acela îl putem căpăta la Domnul Iisus. La toată părerea bună, ce o au oamenii, totuși să întâmplă, că sfatul oamenilor nu ajunge nimic, dară cel ce a făcut pre Domnul ca sfătuitorul său, acela în fapt e bine sfătuit. „Putere” este al treilea nume. Ce putere a ieșit din Mântuitorul în viața sa pe pământ; să gândim noi la minunile lui, să gândim la cuvântul lui, care a legat mii, ce putere zace mai ales în sângele lui Iisus, el face curat de toate păcatele. „Erou” este un nume al Domnului. Iisus nu fugi dela turma sa ca un naimit, ci s'a pus ca un erou la apărarea contra lupului. În-

treaga istorie a suferințelor lui Iisus nu o putem ceti, fără a nu cunoaște trăsătură după trăsătură cum a intrat Domnul Iisus în suferințele sale și le-a răbdat ca un erou. „Părinte-vecinic,” caracterizare memorabilă pentru copilul din iesle, așa-i, dară Isaia vede, că nu aici în iesle este începutul vieții, el vede totodată ce a vorbit Domnul Iisus mai târziu, „mai înainte a fi fost Abraam, sunt eu.” „Capul păcei”, cum a căutat Domnul Iisus pacea și cum dăriește el la toți pacea, cari îl roagă pentru aceea. Este și la tine capul păcei?

Duminică, în 30 Decembrie.

52. Istoria Crăciunului.

Luca 2, 1—20.

Cuvânt de aur: „Că astăzi vi s'a născut Christos Mântuitorul, care este Christos Domnul, în cetatea lui David.” Luca 2, 11.

Ca să se împlinească planul lui Dumnezeu, că Iisus să fie născut în orașul cel mic alui David, în Btleem, folosește el obiecte externe, pre cari nimenea nu le-ar recunoaște ca stând în planul lui Dumnezeu. Impăratul August frește n'a gândit la aceea, că ordinul său de înscriere este un cuget dela Dumnezeu dat și totuși a trebuit acest ordin de înscriere tocmai la aceea să servească, a lăsa să se ducă în împlinire promisiunile Scripturii. Istoria nașterii Mântuitorului ne arată mai ales, că el este un Mântuitor al săracilor. Deși el ca Mântuitor ar fi meritat a zăcea într'un leagăn de aur, îl aflăm într'o iesle sărăcăcioasă. Este greșit, dacă noi vinovățim pre Btleemiți, că nu au dat loc Mântuitorului, oh nu, vers 7 vre numai să ne spună, că nu era loc mai potrivit în casă ca ieslea din care mâncau animalele nutrețul lor. Că Mântuitorul este Mântuitorul săracilor, cunoaștem noi pe aceea, că nașterea sa a fost mai înainte vestită păstorilor în câmp. Era atât de aproape a vesti celor mari și bogați aceasta

naștere însă Dumnezeu o face tocmăi celor săraci cunoscut. Fapt mareț, că Dumnezeul nostru este un Dumnezeu a săracilor.

Duminecă. In 6 Ianuarie.

I. Ungerea lui Iisus.

Mateiu 26. 6-16.

Curânt de aur: „Accasta a făcut ceea ce a putut.” Mereu 14, 8.

Noi ar trebui să ne ocupăm în întâia jumătate a anului nou cu istoria suferințelor Mântuitorului nostru și încă cu partea cea din urmă a lor. Pe vremea istoriei lecțiunei noastre a purtat Domnul deja înai mult de doi ani oficiul său de învățământ, el a făcut deja multe minuni și mulți oameni s'au vindecat din boalele lor. Deși erau mulți, cari nu mulțameau Domnului dupăcum s'ar fi convenit, ca de exemplu cei nouă leproși, cari nu mai veniră înapoi la Domnul Iisus, dară totuși erau mulți, cari îi mulțamiră din inimă pentru ceea ce au căpătat dela el. Către aceștia să ținea și Maria istoriei noastre. Domnul i-a fost făcut ei bine și pentru aceea nu-i era nici ei nici ce-i mai bun prea seump, ca să jertfească pentru Domnul. Cât mult bine ne face nouă Domnul, nici nu o putem număra, cât bine primim numai într'o săptămână dela el. Și cum este cu mulțămira noastră? Ce jertfim noi Mântuitorului? Și dacă a primit Domnul Iisus jertfa cu bunăvoință, totuși n'a aflat învoirea învățăceilor, ei vinovățiră încă pre Maria ca crudă; ei ziseră că ar fi trebuit să se îngrijească de săraci. Vedeti, nu trebuie să ne minunăm, dacă și cele mai bune ale daturilor noastre pătesc contrazicere, nici chiar învățăceii lui Iisus nu sunt învoiți aici cu faptul cel mareț a Mariei. Dară Maria poartă aceasta în liniște. Dacă și noi am primi înfruntarea, care ni să imparte, în liniște, atunci și pre noi ne-ar apăra Iisus, cum o făcu în aceasta istorie. Tocmai prin aceea, că Maria poartă înfrunta-

rea în liniște, i-a dat ei Iisus o amintire rămânătoare.

Duminecă. In 13 Ianuarie.

2. Intrarea lui Iisus în Ierusalim.

Mateiu 21, 1—17.

Curânt de aur: „Binecuvântat fie cel ce vine în numele Domnului.” Mateiu 21, 9.

Mântuitorul a primit în petrecerea sa pre pământ în liniște, dacă îl disprețuiră și la începutul activității sale, când îl cercetă diavolul în pustie, respinse a căuta onoarea sa. Dacă acuma e Iisus la capătul activității sale și acuma îngăduie el, ca să fie onorat în modul, cum o spune istoria noastră. O însuflețire sfântă apucă poporul, palmierii, cari stau lângă cale nu să cruță, ei să rup jos ramurii și să imprăștie pe cale. Hainele nu sunt pagubă la oameni a le lăți pe drum pentru Domnul Iisus ei toți cântă sălând: „Osana fiului lui David!” Salți și tu așa înaintea Domnului? Ești și tu gata a da cele mai bune pentru Mântuitorul? Aceia o făcură, pentru că le plăcu predica lui Iisus și pentru că el i a vindecat de boalele lor, tu o poți din tot aceea cauza face. Dară mai este o cauză, care ar trebui să te aducă la o cu mult mai mare mulțămira, Iisus a dat sângele său pentru tine, prin acela poți tu căpăta deplina iertare a păcatelor. Oare să nu-i fi tu lui mulțămitor? Mulțimea cea însuflețită a codus pre Mântuitorul în templu, aici a îndeplinit el un lucru memorabil. Neguțătorii, cari s'au așezat în curtea templului, ea să vazăză iudeilor streini animale de jertfit și a schimba banii pentru templu, fură scoși afară de Iisus. Prin neguțătorii lor profanară ei casa lui Dumnezeu. Și inimă tu trebuie să fie un templu alui Dumnezeu, oare nu este și ea una alta, ce ar voi Domnul Iisus să scoată afară. Doară te învoiești tu, dacă el să pune la lucru.

Duminecă, în 20 Ianuarie.

3. Cum este Domnul Iisus căutat de ellini.

Ioan 12, 20--36.

Cuvânt de aur: „Voim să vedem pre Iisus.” Ioan 12, 21.

Mântuitorul fu prin activitatea sa foarte cunoscut, cu miile îl căutau ca să-l asculte și mulți erau foarte curioși a-l vedea. (Zacheu, Irod.) Chiar și iudeii, cari nu locuiau în Palestina, ci în celelalte țări, auziră despre el și erau de multe ori foarte curioși a-l vedea. Istoria noastră spune despre niște ellini (greci), cari veniră să sârbeze în Ierusalim sărbătorile Paștilor. Ei au fost auzit și despre Iisus și doriau a l vedea, probabil însă nu era numai aceea dorință care i-a îndemnat a merge la Filip cu cererea ca să le arate pre Iisus, ci probabil voiau ei să-l chieime, ca să vină și la Grecia odată, ca să vestească acolo evangelia. Din răspunsul Domnului să vede aceea, că el zice, că grăuntele de grâu, mai nainte a aduce fruct, trebuie să ajungă în pământ și să moară. Așa voiește el a spune grecilor, că mai nainte trebuie să sufere și să moară, atunci va veni și la Grecia. Aceea și veni apoi așa. Apostolul Pavel a vestit apoi mai târziu și în Grecia pre Christos cel crucificat. Avem și noi aceasta dorință a vedea pre Iisus? Nu am voi să l chieimăm a veni la noi? Ce frumos este, că noi știm, că Mântuitorul primește bucuros așa chieimări. În căsile celor nesocotiți și săraci a petrecut Domnul Iisus multă vreme, acolo locuiește el încă și astăzi bucuros.

Spicuirii.

Nu acela e creștin adevărat, care numai să roagă, ci acela, care să roagă și lucră.

*

Nu acela e puternic, care stăpânește pre alții, ci acela, care să stăpânește pre sine.

Conferinți.

Cu ajutorul bunului Dumnezeu am plecat Marți, în 30 Octomvrie n. dela locuința mea și am fost Miercuri în 31-lea la Lugos unde avurăm în aceea zi cu mai mulți frați întâlnire. Tot Miercuri seara ajunse acolo și fratele Scheffler dela Budapesta și avurăm a doua zi o conferință binecuvântată, la careau luat parte mai mulți frați a teritorului celui intins.

Din Lugos ne-am făcut pe cale Vineri dimineața și ajunserăm seara la Eleds în stațiune, și pentru că frații noștri din cauza întârzierii poștei nu fură avizați a veni după noi am avut acolo o noapte nu prea plăcută. Dară toate trec, și aceea a trecut. Sâmbătă dimineața căpătărăm o o trăsură, care ne duse până la locul destinat în Tötös. Frații noștri, cari au știut că venim, dară n'au socotit numai pe seară a veni înaintea noastră, au fost surprinși și s'au bucurat, că baremi mai puturăm una-alta vorbi despre conferință. Apoi Duminecă în 4 Noemvrie am avut o zi frumoasă. Au venit frații din mai multe locuri și ne-am bucurat cu toții împreună. E frumos în ziua Domnului a fi la olaltă sfătuindu-ne despre cauzele împărăției lui.

Luni dimineața merserăm de acolo la gară și călătorirăm preste Mezötelegd în cercul fratelui Sorban Pósalaka. Aici petrecurăm ziua de Marți cu frații bucurându-ne în casa lui Dumnezeu. În aceasta noapte trebuia să mergem de seara la tren și ajunserăm după miezul nopții pe Miercuri dimineața, în 7 Noemvrie la Méra în Ardeal. Aici după ce ne-am odihnit am mers la adunare, unde veniră nu prea mulți frați din lături (că cei mulți sunt la serviciul militar) și ne-am bucurat toată ziua. Seara am

mai avut un botez cu o fecioară din Cluj. După aceea avurăm parte la masa Domnului. Tot noaptea, după puțină odihnă mersem la gară și călătorirăm la Diószeg. Aici ajunserăm seara după ce s'a sfârșit serviciul Divin.

Vineri, în 9 Noemvrie s'a ținut aici o frumoasă conferință, la care au luat parte frați din mai multe locuri. Încă și Sâmbătă rămaseră mai mulți la întrebări și sfătuiți. Pe Duminică am mai rămas aici și ne-am putut bucura cu frații din loc și puținei rămași din lături a se bucura.

Luni, în 11 Noemvrie ne duserăm la Szalárd cu trăsura și avurăm toată ziua bucurie la olaltă.

Mărti dimineața veni fr. Șuşman dela Vámosláz cu trăsura după noi zi petrecură acolo o zi binecuvântată cu frații din cercul lor.

De acolo încă furăm duși cu trăsura preste Margitta, unde am petrecut puțin la Erszöllös. Aici avurăm și bucurie și întristare. Bucurie cu cei ce ascultă glasul Păstorului Iisus, iar întristare cu cei ce nu vreu să asculte.

Scopul călătoriei a fost o mai bună organizare a lucrului și lucrătorilor. Necăutând la cele neplăcute pe cale ne-a fost de altcum bine; pentru care fie bunul Părinte cereșe onorat. Noi avem totuși un Părinte bun și milos-tiv, care ajută minunat.

Joi, după o noapte fără de odihnă ajunserăm seara la Budapesta, ca în Marția următoare trebuia să se înceapă un curs biblic pe două zile pentru lucrători de iarnă, cîri în călătorie de mai sus amintită fură puși în lucru, dară și pentru lucrători. Noi să ne rugăm, ca Domnul să trimeată mai mulți lucrători în secerișul său.

B.

Cursul biblic și ședința comitetului țăresc.

Pe lângă vremea cea grea, în care trăim, cu toate greutățile de nutre-minte, cari le avem în Budapesta și cu toate, că e foarte greu a călători,

s'au adunat în zilele de 20—22 Noemvrie un număr de frați la Budapesta ca să-și îmbogățască cunoștința lor în cuvântul lui Dumnezeu și a se sfătui la olaltă despre lucrul Domnului nostru. Au fost ca la 40 frați din adunările noastre maghiare și române la olaltă. Serviciul învățămîntului la curs a luat în mod deosebit fr. Meyer, care s'a încercat din nou a aduce fraților aproape adevăruri temeinice biblice și a nutri cunoștința lor în ele. Fratele Zdrahal și subserisul au putut încă ceva conlucra. Intre cei veniți au fost 10 frați, cari se puseră în aceasta iarnă ca lucrători de iarnă la dispozițiunea lucrului nostru și tocmai cu acești frați am avut una-alta de vorbit și de sfătuit. Unora s'au îndrumat teritoare de lucrat, pre cari până acuma nu le cunosc și sperăm, că comunitatea, la cari am trimes pre aceia frați îi vor primi cu bucurie, că ei nu voiesc alta, decât numai a ajuta în zidirea împărăției lui Dumnezeu. Dintre frații comitetului țăresc a fost un număr oprîți a veni prin serviciul militar, în care să află. Alții puțini au lipsit pri alte cauze și s'a văzut comitetul silit a se întregi prin alți frați aprobați veniți la curs pentru aceasta ședință.

În fruntea interesului în lucrul alianței noastre stă și acuma încă cassa centrală, înființată mai nainte cu un an. S'a arătat că e de lipsă, ca un comitet mai strîns de cassă să se îngrijească de manipularea cassei și să reguleze toate întrebările referitoare la aceasta. Frații comitetului țăresc au dat învoirea la aceasta hotărîre și fură aleși fr. Meyer, Kovács — Diószeg, Király — Nagyfalu, Kiss — Tulka, Sida — Körösbökény, Florian — Talpas și Scheffler ca membri acestui comitet. Frații Kiss — Tulka, Kererekes — Ipp și Zdrahal — Temesvár au fost aleși a revidia cassa centrală și au revidiat cassa în aceste zile. În o a treia ședință a comitetului dădu subserisul raport despre cassa centrală. Domnul ne a dat mai mult de a cere și înțelege noi, așa că noi

dela mijocul lui Noemvrie 40 de frați în parte ca lucrători stabili, în parte ca lucrători de iarnă salarizăm prin cassa centrală 20 de comunități adevă cercuri s'au alăturat cassei centrală, la alte 9 comunități nu-i alăturarea încă dusă la îndeplinire, dară și aceste comunități au trimis sume nominabile în cassă și prin aceasta au arătat interesul lor cătră aceea. Numai unii puținei stau până astăzi refuzând, înse sper, că cauza cea bună își va face cale și și aceste comunități prin ce vor vedea și auzi, că noi cu înființarea cassei centrală am făcut un pas bun înainte.

Fr. Katzenbach — Vadkert dădu comitetului o privire despre cassele, cari stau în îngrijirea sa. Frații denumiți ca revizori de cassă au luat și aceste casse sub o revidiare. Prin împrejurarea, că cassele alianței noastre sunt acuma în două locuri diferite, s'au arătat tot felul de neavantagii. În țară nu sunt în claritate unde să fie banii trimiși și pentru aceea făcu fr. Katzenbach propunerea, ca să fie cassele strămutate la Budapesta. După o sfătuire bogată despre acest obiect hotări comitetul a îngădui acestei cerere și astfel sunt toate cassele în Budapesta sub conducerea mea. Fratelui Katzenbach să aduce o mulțămă din inimă pentru osteneala sa de mai mulți ani, el a servit alianței noastre 7 ani ca cassar credincios și cu privință la aceasta îl alese comitetul nostru și cunoștința sa bună în lucrul cassei, încă la urmă ca membru în comitetul cassei. (Fr. Katzenbach n'a fost la alegerea comitetului încă de față).

Deoarece să arată lipsa a face ceva pentru familiile lucrătorilor nostri mutați din viață, fu cumpănit o parte din cassa alianței pentru sprijinire a foșosi ca o casă pentru văduvele și orfanii lucrătorilor nostri missionali. Cu unanimitate fu hotărâtă suma, care odinioară rămasese dela o colectare mai mare a o fosose ca un temeiul la aceasta casă. Acuma mai are a se statori după cari principii au să fie

plătite sprijinele rămașilor lucrătorilor de misiune.

În a patra ședință ne-am ocupat noi cu întrebarea conferinței celei mai de aproape țărăască. Despre loc nu s'a putut nimic hotări, deoarece nu era încă nici o invitare ajunsă, însă noi sperăm, că astădată ne va invita o mai mare comunitate din țară, doară și aceste șire contribuiesc la o îndemnare și să sâmștețe vr'o comunitate mișcată a invita conferința la sine. Ca timpul conferinței fu aleasă săptămâna înălțarei Domnului în Maiu, așa că în 8 Maiu st. n. 1918 să începe conferința.

Deoarece foaia ungurească, „Igazság-tanuja“ nu are reușita cu taxa de până aici, fu prețul ei la 8 cor. pe an suit.

După ce frații revizori au declarat, că au cercat toate cassele și le-au aflat în regulă, ne-am mai vorbit despre unele alte cauze prin comunități și închiserăm foarte târziu, adevă în oarele de dimineață, aceasta ședință. De ar da Domnul milă, ca zilele petrecute laolaltă să ne fie servit nouă și lucrului nostru. Deja împărtășirea, care ni iertat a o avea laolaltă, are o însemnătate și este o binecuvântare, și o deșteptare pentru lucrul misiunii. Învățăturile sfintei Scripturi ne dau nouă din nou îndemnare și capabilitate către serviciul nostru și sfăturile în ședința comitetului țărăsc încă au scopul a putea tot mai bine purta lucrul nostru. Probleme mari stau înaintea noastră și pretind dela noi credință mare. *R. Scheffler.*

Săptămână de rugăciune.

Săptămâna de rugăciune obicinuită a se ținea în fiecare an, rămâne cea din anul trecut. Să cerem dela cerescul Părinte să trimită pacea sa binecuvântată pe pământ și să deschidă în fiecare țară porțile evangheliei.

Duminecă, în 7 Ianuarie.

Textul predicii: I. Cor. 1, 10; Fapt. 1, 8; Marcu 15, 16; Apoc. 11, 15.

Luni, 8 Ianuarie.

Mulțumită și sapuare. Textul din sf. Scriptură: II. Samuel 7, 18—21; Psalm 96; II. Tim. 3; Apoc. 3, 7—22.

Marți, 9 Ianuarie.

Biserica generală, un „corp” al cărui cap e Christos. Text: Efes. 1, 15—23; 3, 10—21; I. Cor. 2, 1—5; Colos. 18—24. II. Ioan.

Miercuri 10 Ianuarie.

Popoarele și domnitorii. Text: I. Tim. 2, 1—8; I. Petru 2, 13—17; Psalm 24; Psalm 136.

Joi, 11 Ianuarie.

Misiune eternă. Text: Mat. 28, 18—20; Fapt. 4, 31—37; Galat. 1, 6—11; Rom. 10, 11—15; II. Tessal. 3, 1—5.

Vineri, 12 Ianuarie.

Familie, școală, creșterea și îngrijirea tinerimei. Text: Psalm 103, 1—17; 119, 9—11; 130; II. Tim. 3, 15—17; Iosua 1, 1—9; 24, 15; Prov. 1, 7—9; 15, 33.

Sâmbătă, 13 Ianuarie.

Misiune internă. Text: Psalm. 2, 67; 2; Isaia 60, 1—3.

Misiune evreiască. Text: Zah. 12, 9—10; Rom. 11, 1—15.

AVIZ! Aducem la cunoștința abonaților noștri, că prețul abonamentului pentru „SOLUL PĂCEI” dela 1 Ianuarie 1918 începând va fi: **Pe an: 5 cor.** Din cauză că hârtia s'a scumpit foarte mult am fost siliți a urea prețul abonamentului. — Totodată rugăm pre frații rămași în restanță cu abonamentul foii, să trimită banii cât mai îngrabă, fără a aștepta alte provocări.

Administrația
„SOLUL PĂCEI”.

Calendarul pentru cetitul bibliiei pe anul 1918 a apărut și se poate deja comanda. Prețul: 20 fileri de exemplar. Se poate comanda dela **WELKER JÓZSEF, Budapest, VII., Hársfa-utca 33.**

Fraților! răspândiți foile și cărțile noastre!

„PATRU ANOTIMPURI”

Calendarul Poporului Creștin pe anul 1918

să poate deja comanda. Prețul K 1·20 de exemplar.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY EVSZAK”
„MÚLT JELEN JÖVŐ”

și calendarul german:

„JAHRESZEITEN”

și calendarul slovacesc:

„ŠTYRI ČASTKY ROKA”

La Intia clipa să pare acest pret cam mare. Dară rog pre iubii cetitori, să compară cu prețurile de înainte războiului. Înaintea războiului, când Inea subscrisul umbra din casă în casă cu evangolia și cu călindare, avea de multe ori ocașiune a face schimbări. De multe ori i-au dat pentru un călindar, câte 5, ba și 7 ouă. Atunci am dat pentru o chilă de slănină 3 călindare, acuma dăm pentru o chilă de slănină 8—10 călindare. În aceea vreme ne dădeau pentru un călindar 3 chile de ciapa, iar acuma căpătăm pentru un călindar numai 1 chilă de ciapa.

Așadară vă rog a judeca cum să cade, oare nu-i călindarul mai ieftin acuma, ca înainte războiului. Așadară și să poate mai ușor lăți.

Accia iubii frați, cari au luat oarecândva parte în frumoasa misiune de călindare, acuma sunt pe câmpul luptei și nu pot așa ajuta, cum ar dori, pentru care cei do acasă ar trebui să flo cu îndoită sirguință în înaintarea acestui lucru frumos a ajuta în onoarea Domnului.

Comandele să se facă la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria